

PARADISE VALLEY

C. J. BOX

PARADISE VALLEY

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
C. J. Box: *Paradise Valley*
First published in 2017 by Minotaur Books,
an imprint of St. Martin's Press, New York

Published by arrangement
with St. Martin's Publishing Group.

Fordította
Mester Yvonne

Szerkesztette
Bukovenszki-Nagy Eszter

Borítóterv
Csermák Annamária

ISBN 978-963-636-271-3

Minden jog fenntartva

© C. J. Box 2017
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Mester Yvonne 2024
Borítóképek © 123rf

Az álmodozó fiúknak...
...és Laurie-nak, örökké

„Bűn, örület és szenvedély:
Ebből áll a mese!”

- Edgar Allan Poe: A győztes féreg
(Babits Mihály fordítása)

„Az úton egy gyilkos áll
Varangy-agya egyre jár”

- Jim Morrison: A stoppos
(Bukovenszki-Nagy Eszter fordítása)

Első rész

Grimstad,
Észak-Dakota
2017

1.

– A csapda felállítva, ő pedig úton van – mondta Cassie Dewell Jon Kirkbride seriffnek. Kifogyott a szuszából, mert gyalog ment fel a lépcsőn a harmadik emeletre; nem várta meg a liftet.

Kirkbride hátrapillantott az íróasztalától, és felvonta az egyik szemöldökét. Sűrű párbajhős bajusza eltakarta ugyan a szájtartását, de a szeme összeszűkülte.

– A Gyíkkirály?

Cassie vehemensen bólintott. Izgatott volt, ugyanakkor rettegett. Ki is melegedett, és lecibálta magáról a hivatali egyenkabátját.

– Biztos vagy benne, hogy ő az?

– Öt perce küldtem neked egy videolinket e-mailben.

A seriff a homlokát ráncolta. Nem szeretett e-mailben kommunikálni.

– Mi áll benne? – kérdezte.

– Mindjárt megmutatom – felelte Cassie. Ledobta a kabátját egy székre, gyorsan megkerülte az íróasztalt, a férfi pedig hátrébb gurította a székét, hogy ő odaférjen. Cassie átnyúlt az orra előtt, és megnyomta a szóköz billentyűt, hogy felébressze a számítógépet. Tisztában volt

vele, hogy a csípője a férfi jobb vállához préselődik, de nem törődött vele. Most nem.

Kedd volt, szeptember tizenötödike. Cassie hagyta az első reggeli lábnyomokat a Rendészeti Központ még zöld, de már zúzmarás fűvében. Még a folyóparti nyárfák felett V alakban ereszkedő vadludak hangos gágogását sem hallotta, amelyek a Missouri folyóhoz igyekeztek. Minden jel a tél közeledtére utalt.

A harminckilenc éves Cassandra „Cassie” Dewell a Bakken megyei Seriffhivatal főnyomozója volt, és tudta, hogy a seriff már korán bent lesz az irodában. Ahogy mindig. Habár lovakat is kellett etetne, meg istállót takarítania, már órákkal azelőtt az íróasztalánál ült, hogy a reggeli műszak elkezdett beszivárogni. Judy Banister, Kirkbride irodai adminisztrátora és az egyetlen nő a hivatalban Cassie-n kívül, az ajtó előtt téblábolt.

Cassie három éve dolgozott ott. A lakás, ahová érkezése után költözött, épp Kirkbride ablakával szemben volt, de most már egy tiszt lakott benne, akit egyenesen a Minnesotai Rendészeti Akadémiáról vettek fel.

Kirkbride már akkor is seriff volt, amikor Grimstad nyolcezer lakost számlált, és évről évre egyre kevesebben lettek. Észak-Dakota nyugati részének népességét akkortájt német és skandináv gazdálkodók, valamint néhány skót farmer alkotta. Ez még azelőtt volt, hogy a Bakken Formáció hidraulikus repesztéssel az ország olajkészletének húsz százalékát kitermelte volna, minek következtében a megye minden képzeletet felülmúló fellendülésnek indult. És még akkor is ő volt a seriff, amikor a nem hivatalos népszámlálás szerint a városi lakosok száma negyvenötezerre, a megyei lélekszám

pedig nyolcvanezerre duzzadt, és négy ember helyett immár negyven tartozott Kirkbride irányítása alá.

A seriff a Lewis és Clark megyei seriffhivatalból, a montanai Helenából csábította el Cassie-t, és megígérte neki, hogy az év végi hivatalos nyugdíjazásáig – ami három és fél hónapon belül volt esedékes – mellette maradhat. Bejelentése óta mindenki számára világossá tette, hogy azt szeretné, ha a főnyomozó volna az utódja. Bár Cassie-től elfelejtette megkérdezni, ő maga hogyan is vélekedik erről...

Cassie az utóbbi időben a válláig növesztette mindaddig rövid, barna haját, és azon tanakodott, vajon befesse-e az egyik napról a másikra felbukkanó ősz szálakat. A másik gondja az volt, hogy hét kiló felesleg fesztette a fehérneműjét és a méretre szabott egyenruháját. Úgy gondolta, a saját teste összeesküdött ellene, hogy taszítóvá és kellemetlenné tegye őt. Épp jókor, mert az esküvőjére készült.

Ezért ült le aznap reggel az otthoni gépéhez; hogy írjon egy e-mailt a bismarcki szalonnak, amelyben megkérné őket, ne küldjék még el a menyasszonyi ruháját, mert előbb oda kellene utaznia, hogy újból méretet vegyenek róla. Nyomorúságos felismerés volt ez a részéről. Még mielőtt azonban nekilátott volna a levélírásnak, egy bejövő e-maillal találta szemben magát.

Az észak-karolinai Wilsonból érkezett.

Amikor megnyitotta, úgy érezte, mintha villámcsapás érte volna.

És abban a pillanatban a mobiltelefonja is felvillant. Leslie Behaunek, a Wilson megyei ügyész volt az.

– Ő az – mondta Behaunek. A mobiljáról hívta Cassie-t, aki elképzelte őt maga előtt, amint lendületesen masírozik a bíróság folyosóján. – *Most* elkapjuk...

Cassie továbbította az e-mailt a saját munkahelyi címére, valamint Kirkbride-nak.

A seriffnek 198 olvasatlan e-mailje volt. Cassie úgy sejtette, ez kevesebb a szokásosnál. Addig görgetett a lista tetejére, míg a feladók közt meg nem találta a saját címét. Rákattintott a csatolmányra.

Eltartott néhány másodpercig, mire a gép betöltötte.

– Judynak most már tényleg rendet kellene raknia az e-mailjeim között – dörmögte Kirkbride. – Szóval, mit is nézünk?

A képen több tucat utánfutós kamion sorakozott egymás mellett egy parkolóban. Nyilvánvalóan éjszaka volt. A felvétel felülről készült, valamint sötét volt, és szemcsés; eleinte állóképnek tűnt. Néhány másodperccel később azonban látni lehetett, amint a kamionok tömkelegéből kipufogógáz kanyarodik fel az éjszakai levegőben, és hogy elhúznak egy függőnyt az egyik hálókabla ablakában. Hang nem volt. A jobb alsó sarokban lévő időbélyeg 22:53-at mutatott.

– A felvétel egy zárt láncú biztonsági kamerarendszerről származik, és tegnap este készült, a Wisconsin állambeli Eau Claire melletti kamionos pihenőben.

Kirkbride hallgatott. A monitorra koncentrált.

– A bal felső sarkot figyelje – mondta Cassie, miközben a mutatóujja hegyével a távoli kamion fülkéjére bökött. Ujja alatt kinyílt az utasoldali ajtó, és a belső világítás fényében néhány másodpercre feltűnt egy sovány női alak az ajtókeretben. Rövid szoknyát viselt, felcsúszott a combján, ahogy kiszállt a fülkéből. Cezavékony lába hófehérnek tűnt az erős fényben. Egy pillanatra eltűnt a sötétben a teherautók között. Azután

egy csupasz, húsos kar nyúlt ki a hálórészből, és becsukta a nő után az ajtót.

– A nő egy kamionos pihenőben dolgozó prostituált – közölte Cassie.

– Rögtön gondoltam.

– Parkolói gyíkocskáknak nevezik őket.

– Tudom – felelte Kirkbride. – Innen kapta emberünk a nevét.

– Úgy van – vágta rá Cassie. – Most egy kicsit előretekerem.

A gyorstekerő gombra kattintott, mire a prostituált komikus mozdulatokkal imbolygott magas sarkú cipőjében a kamionok közt. Sorra odalépett a járművezetők oldalára, és szemmel láthatóan bekopogott az ajtókon. Az első teherautó sofőrje nem reagált. A második felvillantotta a lámpáit, ám amint meglátta, hogy ki van odakint, újra lekapcsolta.

Mielőtt a prostituált a harmadik kamion oldalához ért volna, valaki, egy feleség, vagy egy váltó sofőr, megláthatta a nőt, majd kilógatott egy melltartót a vezetőoldali ablakán, majd felhúzta az ablakot és odacsukta.

– Ez azt jelenti, hogy „Húzz innen, gyíkocská, nő van a házban!” – magyarázta Cassie.

– Értem...

– Hárman visszautasították – folytatta Cassie. – De most figyelj!

A prostituált megkerülte a kamion első lökhárítóját, a kilógatott melltartót, majd bekanyarodott, és beszélt a harmadik és a negyedik kocsik közé. A negyedik kamion oldala eltakarta a kamerát.

– Nem látjuk ugyan, de feltételezzük, hogy a két kamion között áll, és a negyedik teherautó sofőrjével tárgyal. Ha jól megfigyeled, láthatod, hogy meglíbben

a függöny a hálófülkében – mutatott rá Cassie. – Behívják – kommentálta az eseményeket.

A nő képe egy pillanatra felvillant az utasülés ablakában, csak egy fehér folt látszott belőle, amint beszáll, és a hálófülke felé fordul.

– Nem sokat láttam – jegyezte meg Kirkbride.

– Bizonyára azért, mert a pasas lekapcsolta a lámpáját, hogy a többi sofőr ne láthassa a nőt beszállni. Mit gondolsz, vajon miért?

Kirkbride nem válaszolt. Szükségtelen volt.

– Figyeld az időt! – mutatott Cassie az időbélyegre. – 22:58.

Kirkbride bólintott.

– Megint beletekerek egy kicsit, de nincs jelentősége. Láthatod, hogy semmi sem történik... Egészen 23:17-ig.

A köztes tizenkilenc percben csupán az alapjáraton veszteglő kamionokból felszálló kipufogógáz gőzölgését lehetett látni; egy macskát, amely balról jobbra átszaladt az úton, illetve a hálófülke függönyének lebegését.

Cassie normál sebességre állította a videót.

23:18-kor felvillantak a negyedik kamion fényszórói, majd helyzetjelzői. Lassan kikanyarodott a helyéről, aztán egy éles kanyarral megfordult, és kihajtott a kamera látóteréből.

Csak a teherautó hült helye látszott.

– A nő nem szállt ki – állapította meg Kirkbride. – Még mindig bent van.

– Ismerjük a stílusát – mondta Cassie. – Több tucatszor, talán több százszor lefutotta már ugyanazokat a köröket. Behívja őket a teherautójába, és bead nekik egy Rohypnol-injekciót. Amikor már kómás álla-

potba kerültek, megkötözi őket, és elhajt velük. Vagy ez történik, vagy egyenesen beviszi őket az utánfutójában kialakított gyilkolófülkébe, amelyet Észak-Karolinában felfedeztünk. De valószínűleg nem kockáztatja meg, hogy kivigye az útra, és ott tegye be a fülkébe... Szóval lehajt az autópályáról valami vidéki mellékútra, és ott rejti el. Ez az ő kamionja. Fényes, sárga Peterbilt 389, Unibilt Ultracabbal, és egy hűtőkocsi csatlakozik hozzá. Észak-dakotai rendszám-tábla – tette hozzá. – Biztos, hogy ő az.

– Honnan kaptad a fület?

– Leslie Behaunektól – felelte Cassie. – Ő a megyei ügyész az észak-karolinai Wilson megyében. Találkoztam vele, amikor odarepítettek, hogy megpróbáljam azonosítani a Gyíkkirályt. Leslie-t büntudat gyötörte, mert egy technikai bakin csúsztunk el, és magát hibáztatta. Megegyeztünk, hogy kapcsolatban maradunk, és elkapjuk a fickót, ha addig élünk is. Országszerte tartja a kapcsolatot a rendfenntartókkal és a kamionos piHENŐhelyek tulajdonosaival. Az Eau Claire-i kontaktja pár órája küldte neki ezt a felvételt.

– Miért nem hívta fel az illető a wisconsini országúti járőröket? – csóválta a fejét Kirkbride.

– Mert mire megnézte a felvételt, tudta, hogy a Gyíkkirály valószínűleg már elhagyta az államot, és több száz kilométerre van. Ez a legfőbb probléma. Hogy a fickó állandó mozgásban van. Mire valakinek feltűnik, hogy egy-egy prostituált nem ért haza, ő már öt állammal odébb jár. Ezért nem bírjuk elkapni.

– Gondolod, hogy a nő még él?

– Igen – mondta Cassie. – Nem öli meg őket azonnal. Szeret felvételeket készíteni magáról „munka” közben, hogy később visszanézze, amit csinált. Ezek a videók

a tróféái. Olykor hetekig is fogságban tartja őket. Ez a szokása. A nők csak azután tűnnek el.

– És ide tart, Grimstadba?

– Úgy bizony.

– És mennyi idő az út?

Cassie kinyújtotta a karját, és az órájára pillantott.

– Három óra, tizenöt perc. Körülbelül délelőtt tizenegyre várható.

– És ezt honnan tudod?

– Hajnali 1:10-kor megállt a hudsoni tengelysúlymérő állomáson, Wisconsinban. Mint tudják, a tengelysúlymérés létfontosságú minden kamionos számára, és minden államnak rendelkeznie kell ilyen mérőállomásokkal, hogy ellenőrizzék a tehergépjárművek biztonságos állapotát, és elkerüljék, hogy a túlsúlyos járművek tönkretegyék az utakat – hadarta Cassie. – Egyidejűleg ellenőrizhetik a járművezetői naplókat is, hogy lássák, a kamionosok betartják-e az előírásokat, és rendben vezetik-e a naplóikat. A sofőrök „tyúkketreceknek” nevezik ezeket az állomásokat, a wisconsiniakat pedig „borzketreceknek”. Egyébiránt elég kihaltak az éjszakai órákban, de a kamionosoknak akkor is át kell hajtaniuk rajtuk, hogy megmérjék őket. Amikor ráállítják a teherautót a mérlegre, lefotózzák a közlekedési minisztérium engedélyszámát az ajtaján, meg a rendszám tábláját, és csak később veszik elő a sofőrt, ha súlyproblémája van.

Cassie levegőt vett, és megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Kirkbride óvatosan figyelte.

– Szóval – tette hozzá Cassie –, a mérőállomás tíz óra távolságra van Grimstadtól. Vagyis tizenegy órára várható.

– Feltéve, ha betartja a sebességkorlátokat – tűnődött a seriff.

– Ő biztos betartja – mondta Cassie. – És soha egyetlen mérőállomást sem mulaszt el. Egyvalamit biztosan tudunk a fickóról: szigorúan tartja magát a szabályokhoz és az előírásokhoz, mert nem akar valami triviális dolog miatt lebukni. Tudja, hogy az egyetlen sorozatgyilkos kamionsofőr, akit valaha is elkaptak, úgy bukott le, hogy egy arkansasi járőr megállította egy betört hátsó lámpa miatt, és megpillantott egy emberi lábat a fülkében. Tehát a mi emberünk minden közlekedési szabályt betart.

Amikor áthajtott a Hudsonön, a jármű ösztömege harmincegy tonna volt. Vagyis négy tonnával könnyebb.

– És biztos vagy benne, hogy idejön?

– Igen.

– És te ezt honnan tudod, Cassie? – kérdezte Kirkbride, valóban értetlenül. Majd hozzátette: – Hát persze, tudom már. Valami tervet szőttél, hogy csapdába csald...

– És végre ráharapott a horogra – felelte Cassie. – Valójában én magam beszéltem vele.

– Mikor?

– Tegnap délután. Valahonnan Michiganból hívott. Azt mondta, nyugat felé tart. Egyelőre nem szóltam róla, mert nem garantálhattam, hogy beválnak a számításaim. Néha telefonált, felismertem a hangját, de mindig a legjobb ajánlatot keresi, és eddig még soha nem jött össze a dolog. Leslie-vel is ugyanez volt a helyzet. Ezúttal azonban küldött egy visszaigazoló üzenetet. Szóval jön. Riasztottam az országúti járőröket, de megkértem őket, hogy semmiképp se lépjenek

közbe. Csak az útvonaláról tájékoztatnak. Most épp a Dakota Remanufacturingnél fog bejelentkezni, hogy felvegye az árut.

– Ha üzent neked, akkor megvan a mobilszáma – simogatta meg Kirkbride a bajuszát. – Lekövethetjük a telefonját.

– Nem, sajnos nem tudjuk – felelte Cassie. – Eldobható telefonokat használ, amelyeket ömlesztve vásárol a kamionmegállókban. Nincs bennük GPS chip. Vagyis, amikor telefonál, a kijelzőn az „ismeretlen szám” jelenik meg.

– Gondolhattam volna. Mindig néhány lépéssel előttünk jár.

– Egészen mostanáig – válaszolta Cassie.

– Felhívtad Tibbst?

Avery Tibbs az új megyei ügyész volt. Mindketten tudták, hogy gondot okozhat.

– Még nem.

– És az FBI-t?

– Még őket sem. Tíz perccel ezelőtt kaptam a megerősítő üzenetet, és egyenesen hozzád jöttem.

Kirkbride pár pillanatra elgondolkodott. Azután előrenyúlt, és felemelte a kagylót a vezetékes telefonjáról. Mielőtt megnyomta volna a gyorstárcsázót, azt mondta:

– Én intézem Tibbst. Te pedig felhívod az FBI-osodat.

– Craig Rhodine különleges ügynököt – tette hozzá Cassie.

– Igen, őt.

– Van egy különleges csapata készenlétben. Nem tudom, mennyi időbe telik, mire hadrendbe állítja és repülőre ülteti az embereit.

– *Repülőgépe* is van? – kérdezte Kirkbride ironikusan.

– Egy Boeing 727-es – felelte Cassie. – Az FBI kritikus helyzetekben mozgósított akciócsoportjainak tartják fenn.

– Hogy micsoda? – szaladt fel Kirkbride szemöldöke. Mindig is kétellyel fogadta a szövetségi beavatkozását.

– Kritikus helyzetekben mozgósított akciócsoport – felelte Cassie. – Ha jól tudom, ez egy taktikai rohamosztagból, mesterlövészekből, bűnügyi profilozókból, rendőr-kutyákból és válságkezelőkből álló csapat. Egy páncélozott ablakú 727-esen érkeznek. Rhodine kíséretében, természetesen.

– Ez egy kicsit soknak tűnik – jegyezte meg a seriff; inkább magában, mint Cassie-nek.

– Ne felejtsd el, kivel állunk szemben.

– Nem felejttem el. Hány éve is vagy már a nyomában?

– Négy – felelte Cassie. – Pontosabban három és fél.

– És kapnak leszállási engedélyt Sloukanban?

A Sloukan Field Reptér egykor Grimstad északkeleti határában volt, mielőtt a város túl nem nőtt rajta. Így most már a város közepén állt, a még befejezésre váró lakóparkokkal körülvéve.

– Nem tudom – mondta erre zavartan Cassie. – Feltételezem, hogy ők maguk gondoskodnak róla. De megkérdezem.

– Ne felejtsd el, hogy most már kereskedelmi járataink is vannak – figyelmeztette Kirkbride a nyomozót.

Cassie erre nem tudott mit felelni. Nem értette, hogy jönnek ide azok a Bakken megyében bevezetett járatok, amelyek az olajipari fellendülés következtében

kialakult forgalmat szolgálják ki, amikor a Gyíkkirály, alias Ronald Pergram és Dale Spradley, végre egyenesen feléjük tartott.

– Jon.

– Tudom, tudom – mondta Kirkbride, és feltartotta a bal kezét. – Csak aggódom a logisztika miatt. Hogy ekkora fegyveres erő érkezik az én kis városomba...

A nő elindult az ajtó felé, de Kirkbride feltartóztatta.

Amikor Cassie megállt az ajtóban, a főnöke így szólt hozzá:

– Rossz előérzetem van ezzel az egészszel kapcsolatban, Cassie.

– Kérlek, ne mondd ezt! – Fájt neki, hogy a seriff így viszonyul a dologhoz.

– Ne érts félre. Veled vagyok. Bízom benned. Mindvégig melletted álltam. De nekem ez most egy kicsit elhamarkodottnak tűnik... Azt mondtad, a Gyíkkirály pokoli ravasz fickó, és hogy többször is megúsza már. Ismeri a törvényt, és megtalálja a legjobb védőügyvédet, hogy kihozzák a börtönből. Aggódom, hogy nem kerítjük be gondosabban. Nem szűrhatjuk el. Nem hagyhatjuk, hogy megint kicsússzon a kezünkből.

Cassie megfordult, és hunyorítva a seriffre nézett.

– Ezúttal nem fog megszökni!

– Honnan tudod?

– Mert ha kell, akkor végzünk veled.

Kirkbride hallgatott. A telefonkagyló a kezében volt, félúton a készülék és a füle között.

– Még jó, hogy ezt meg sem hallottam – mondta.